

Nội Oan Khiên

Khi Thành Nhân dời gót khỏi ngưỡng cửa ngôi tửu điểm, xảy thấy ngoài sân lối nhỏ mười mấy tên cao thủ vận võ phục đủ các màu, binh khí nắm sẵn trên tay. Chàng định giả vờ lách mình bước theo nghĩa mẫu và lão tiền bối Cổ Đại tiên sinh, nào dè bờ rào người cùng binh khí chỉ chừa cho hai người đi trước rời khỏi. Đến lượt Thành Nhân toan nổi gót thì xảy thấy hai lưỡi đao kê chéo nhau, nghiêng lưỡi về phía chàng cản lối. Thành Nhân định đưa đôi tay nắm lấy hai lưỡi đao vệt về hai phía để lấy lối đi, bỗng đứng từ sau lưng chàng một tràng cười lạnh lạnh vang lên, tiếp theo một giọng trong trẻo đầy trịch thượng:

– Ha ha ha ha... Hỡi gã hán tử đẹp trai kia ơi! Người có phải là Sát Thát Kiếm Khách Ngô Thành Nhân chưởng môn nhân phái Mã Yên sơn, cách đây sáu năm về trước đã từng hạ thủ bọn Thất Hùng Tây Hạ tại Giang Nam chăng?

Thoạt nghe giọng nói quen quen nhưng trong nhất thời không đoán được là ai, Thành Nhân vẫn bình tâm tĩnh trí. Chàng từ từ quay đầu nhìn lại. Xuất giữa cục trường là một trang tuyệt thế giai nhân, trâm cài lược giắt, vận xiêm y rực rỡ như một nàng công chúa. Có điều, nữ lang dùng mạng che mặt nên chàng chỉ đoán rằng nàng ta ắt hẳn có một dung nhan thiên kiều bá mị.

Nghe nàng thốt ra bằng giọng kẻ cả, chàng lạnh lùng hỏi:

– Chẳng hay cô nương là ai? Xin cho tại hạ biết cao danh quý tính? Vì lý do gì lại ngăn đường cản lối tại hạ?

Giai nhân đáp bằng giọng kiêu ngạo:

– Hứ! Hạng người như người không xứng đáng để hỏi đến danh tính của bản cô nương!

Thành Nhân cau mày:

– Ô hay! Tại sao?

Nữ lang vòng hai tay trước ngực một cách kênh kiêu, hất hàm:

– Hừm! Người hãy tự hỏi lại lòng người xem!

Thấy chàng ra điều ngờ ngác, nàng ta liền bật lên một chuỗi cười khanh khách, làm cho chiếc mạng che mặt rung lên từng hồi:

– Đến giờ phút này mà người còn giả vờ ngây thơ vô tội! Hứ! Nào! Hãy sám hối lẹ lên để kịp về châu Diêm chúa!

Dứt lời, nàng phất đôi tay áo một cái, mười luồng chỉ phong reo réo xẹt thẳng vào mình chàng. Vốn đã đề phòng từ trước, Thành Nhân chỉ nhún chân một cái, đã thấy chàng bay vút lên tránh khỏi.

Người đời thường bảo: “Giận quá hóa cuồng”. Chẳng hiểu trong trường hợp này

nàng con gái có dáng đẹp như tiên nữ kia vì cớ nào mà hận thù chàng đến nỗi chỉ mới xuất thủ đã dùng ngay độc chiêu rồi? Cái nhược của người có tính khí nóng vội là khi xuất thủ không chịu nường tay. Phàm hễ khi nóng nảy mà không chịu nường tay, ắt sẽ khó thâm hồi độc chiêu cho kịp lúc. Vì thế, cả mười ngọn chỉ phong được đà bay vèo đến xuyên vào mình một trong những tên cao thủ thuộc hạ của nàng. Hấn rú lên một tiếng, ngã ngửa ra sau chết tốt.

Cổ Đại tiên sinh và Phụng Liên Thăng Tiên cô nghe ồn quay lại. Cả hai người thoạt nhìn sơ qua những vết tử thương trên mình nạn nhân, không hẹn cùng la lên mấy tiếng:

– Trời!”Lưỡng Nghi Âm Dương thập chỉ phong”!

Trong lúc nữ lang xuất thủ, lập tức mười mấy tên thuộc hạ của nàng đồng loạt động thủ theo. Thành Nhân né tránh một hồi, bực mình, chàng hét chói lói:

– Ta với các người không thù không oán, hà cớ làm sao các người cứ áp bức ta hoài như vậy chứ? Nếu các người còn ngoan cố, chớ trách lưỡi kiếm của ta sao lại vô tình!

Nữ lang rút soạt thanh trường kiếm. Nàng cũng hét to đáp lại lời chàng:

– Ngô tặc tử! Chớ bảo rằng không thù không oán! Cho người biết, ta với người không đội chung trời. Cứ việc rút kiếm ra! Đừng hòng phun ra những lời giả nghĩa giả nhân! Hôm nay bản cô nương sẽ lấy máu người để rửa mối gia cừu! Rút kiếm ra! Còn chần chừ gì nữa!

Thành Nhân vừa vọt lên thụt xuống, lạng qua lạng lại tránh né hàng chục món binh khí lúc nào cũng chỉ chực đâm hoặc chém vào mình chàng, lại hoang mang nghĩ thầm trong bụng:

– “Quái lạ! Ta đã gây thù chuốc oán với nàng lúc nào nhỉ? Hay cha của nàng là một trong những tên ma đầu tà giáo đã từng bị ta hạ thủ ngày xưa? Nên chi nàng quyết tìm để trả mối phục thù? Thôi cũng được! Ta cứ việc đánh dẹp bọn thủ tặc của nàng rồi hẵng nói chuyện với nàng sau!”

Nghĩ rồi phóng vút ra khỏi đám cao thủ, vận khí đề cương. Bọn thủ hạ của cô gái tưởng chàng trốn chạy, vội vã rượt theo, tiếp tục bủa vây chàng vào giữa. Thành Nhân hét lên một tiếng, dùng thế “Phi thiên quán thế” phóng vút mình lên cùng lúc rút phẳng thanh trường kiếm. Sau khi hít thật sâu một luồng thiên nguyên chân khí, chàng bắt đầu thi triển một trong những tuyệt chiêu của bí pháp “Hàn Băng công”. Đó là chiêu thức “Hàn Băng kiếm ảnh”!

Lão giáo chủ Thiên Tề giáo ngược mắt nhìn lên, buột miệng trầm trồ thán phục:

– Ô! Ngô thiếu chủ có một thân pháp vô cùng điêu luyện! Ôi chao! Hình như chàng đang sử dụng bí pháp “Hàn Băng công” thì phải? Tiên nương xem kìa!

Ngay lúc đó, một vùng khí lạnh, cương tỏa cả cục trường rộng lớn. Bọn địch thủ đang vây bủa dưới đất, chẳng lường hết mức độ công phá mãnh liệt của tuyệt chiêu

này. Chúng chủ quan sử dụng các chiêu thế sở trường của môn phái Côn Luân, dàn thành trận thế sẵn sàng nghênh chiến. Đến chừng nghe thấy khí lạnh phủ xuống thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, bọn chúng mới giật mình thì đã muộn rồi. Kiếm ảnh nháng xuống như những bông hoa tuyết. Tức thời hàng loạt tiếng rú thảm thiết vang lên. Năm, sáu tên cao thủ ngã lăn quay ra đất. Những vết kiếm đâm vào người chúng tuy rõ lồ lộ song lại chẳng thấy một giọt máu chảy ra. Thực tế thì trong mình chúng, các đường huyết mạch và kể cả kinh can đều đông đặc mất rồi...! Suy ra, “Hàn Băng kiếm ảnh” quả là cực kỳ lợi hại!

Đám cao thủ còn lại hơn nửa đang đứng bên lề cục trường vừa cảm thấy hơi lạnh thấu xương liền nhanh chân vọt ra ngoài nên mới toàn tính mạng.

Thành Nhân vừa thu hồi thân pháp và kiếm pháp, xảy ra nghe nàng con gái hét lên the thé:

– Tên tặc tử ma đầu khốn kiếp! Người chớ cậy vào tuyệt kỹ sở trường, giết hại người của bản cô nương. Hãy đỡ!

Nàng vũ lộng trường kiếm dùng chiêu thức “Thần ngư đại vũ”. Tiếng “đỡ” vừa dứt, nàng sả xuống một đường kiếm dũng mãnh phi thường. Thành Nhân chẳng thềm thốt nửa lời. Chàng thoái lùi một bước, vung kiếm lên gạt mạnh.

Cheng!

Thế rồi hai người đấu vùi với nhau trên dưới ba chục hiệp. Thôi thì đất đá cuộn lên mù mịt. Kiếm ảnh loang loáng sáng lòa. Kiếm phong reo réo rợn óc. Cuộc đọ kiếm sôi nổi giữa hai người đã thu hút khá nhiều khán giả, trong đó có Cổ Đại tiên sinh và nghĩa mẫu của chàng. Riêng bọn cao thủ thuộc hạ của nàng từ từ lấy lại tinh thần rồi cũng say mê chú mục vào cuộc giao tranh ác liệt. Thật ra, chẳng tên nào dám có ý nghĩ vào trợ lực cho nàng, bởi vì tuyệt chiêu thần sầu của mỹ nam công tử kia đã làm cho chúng phải một phen hồn phi phách lạc.

Bấy giờ đôi kỳ phùng địch thủ, tài sắc trí dũng vẹn toàn giao đấu với nhau, thoát trông giống như long phụng tranh cầu. Bên này là anh hùng hảo hán, đằng kia là nữ kiệt anh thư. Cả hai đối thủ toàn giở những tuyệt chiêu kiếm pháp của môn phái Côn Luân, làm cho mọi người đứng xem càng ngạc nhiên hơn nữa. Những kẻ đến sau chưa biết ất giáp gì, lại ngỡ đây là cuộc biểu diễn kiếm thuật của hai tay đại cao thủ trong cùng một môn phái. Kỳ thực, một trong hai đối thủ cố tình sát thương đối phương của mình để thỏa niềm thù hận. Người đó chính là cô gái. Những đường kiếm của nàng, nếu là người có trình độ võ công thượng thặng mới nhận ra nhiều chỗ hiểm độc, chỉ sơ hở một tí thôi địch thủ sẽ bỏ mạng liền... Còn chàng kiếm khách trẻ tuổi của chúng ta thì sao? Kể từ khi bước chân ra chốn giang hồ rong ruổi gót phiêu du, chàng chưa hề giao đấu với hạng quần thoa nhi nữ. Đây là lần đầu chàng đọ kiếm với một nàng con gái, mà đối thủ của chàng hẳn là trang tuyệt thế giai nhân! Trong ý nghĩ chàng đoán có lẽ đây là một chuyện hiểu lầm. Vì thế, chàng không nỡ nặng tay. Chàng thấy đối

phương dùng toàn những chiêu thức mà bản thân chàng đã từng được thọ giáo từ thừa còn thơ, nên ý chàng nghĩ tốt hơn cứ dùng những môn sở trường ấy để hóa giải. Vạn nhất, nếu chàng có mạnh tay một chút để trấn áp, đối phương cũng biết đường mà tránh né hoặc đỡ gạt. Ấy thế cho nên người ta mới chứng kiến cuộc giao tranh giữa hai người cứ kéo dài dai không dứt.

* *
*

Lại nói về Cổ Đại tiên sinh cùng Phụng Liên Thăng Tiên cô đứng ngoài lược trận. Hai người lúc nào cũng sẵn sàng phò trợ cho Ngô Thành Nhân nếu chàng tỏ ra yếm thế, hoặc giả địch thủ truy bức mạnh. Song le, thấy bản lĩnh của Thành Nhân rõ ràng trội hẳn so với trình độ võ công của cô gái có tính kiêu căng ngạo mạn kia, lúc đó cả hai mới yên trí thong thả đứng nhìn.

Cuộc giao tranh của hai người trẻ tuổi đã đến hiệp thứ ba mươi lăm. Bỗng nghe cô gái hét lên một tiếng, thi triển qua chiêu thức “Hồng cầu vạn tinh”. Thành Nhân chẳng hề chậm trễ. Chàng cũng vận công dùng ngay tuyệt chiêu ấy. Thế là chỉ trong chốc lát, hai bóng cầu đỏ rục va chạm nhau liên tục, xẹt tia lửa tóe ra tứ phía. Mọi người buộc phải dẫn rộng ra xa thêm mấy trượng, tất thấy đều hoa mắt vì những đốm sáng chớp nháy liên hồi. Thì ra cả hai phía đối phương đã chuyển qua chiêu thức “Tinh cầu hoán vị”. Bấy giờ trông hai tay kiếm như hai vì sao đối ngôi rượt đuổi nhau chạy vòng vòng. Những kẻ không có võ công tuy nhìn từ xa vẫn cảm thấy váng đầu chóng mặt, đứng không muốn vững...

Qua một loạt tiếng va chạm vang lên.

– Keng keng keng keng...!

Mọi người có mặt bên ngoài nghe rộn gáy. Bỗng nhiên cục trường vắng lặng như tờ. Hai tay kiếm trở về nguyên vị. Thành Nhân chỉ cần chốc lát đã điều hòa xong nội lực. Trong khi đó, nữ lang sửa xiêm y và phải mất đến cả khắc để điều công vận khí cho huyết mạch trở lại bình thường.

Ngó thấy Thành Nhân chống kiếm đứng chờ cho đối phương điều hòa xong mới tính chuyện tiếp, lão giáo chủ Thiên Tề giáo sốt ruột vô cùng. Lão bèn dùng phép “Truyền âm nhập mật” rót vào tai người bạn trẻ:

– Ngô công tử! Lão phu thiết nghĩ công tử chớ nên nhân nhượng con quỷ cái hung dữ ấy làm gì nữa. Nó đã cố tình hạ thủ cho bằng được công tử, thế thì sao công tử không cho nó một bài học nhớ đời. Chỉ đứng về phương diên khách quan thôi, lão phu cũng đã thấy tức lắm rồi! Nếu công tử không đành đoạn xuống tay, thì ít nhất cũng nên tặng cho con quỷ cái ấy vài vết sẹo làm “kỷ niệm” chứ! Nhịn hoài nó được đà làm tới mãi. Mất thời giờ lắm đó công tử à!

Thành Nhân nghe rõ mồn một từng lời. Chàng trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi ngoảnh qua phía lão hơi nghiêng đầu và lễ phép dùng phép “Truyền âm nhập mật”

đáp:

– Thưa lão tiên bối! Vãn bối nghĩ rằng bên trong câu chuyện này còn có ẩn tình chi đây. Vãn bối đã có một ý niệm... Xin tiên bối bớt cơn giận! Để rồi sẽ hạ hời phân giải...!

– Công tử chớ có phân giải làm chi cho nhọc sức! Cứ việc quật cho nó một trận ắt sẽ xong ngay! Nếu công tử không muốn động thủ thì hãy nhường cho lão phu trị cái tội hung hăng hiếu sát của con quỷ cái này cho...!

– Thôi được rồi, tiên bối ạ! Vãn bối sẽ có cách!

Hai người vừa trao đổi đến đây, Thành Nhân chợt nghe nữ lang hét to lên một tiếng rồi múa tít trường kiếm chém sả xuống người chàng thật mạnh. Thành Nhân lạng người sang một bên, đưa trường kiếm lên đỡ. Hai thanh kiếm chạm nhau phát ra một tiếng “choang”. Thanh kiếm vừa dội ngược trở lại, cô gái lại nhào mình theo nó, chồm mũi hài chân phải làm điểm tựa, quật lên ngọn cước tả nhằm vào đại huyết Thương dương của địch thủ, trông mười phần lợi hại. Thành Nhân vừa đỡ gạt xong đường kiếm, nhác thấy người đẹp kiễng chân, chàng đã phán đoán đối phương sẽ sử dụng ngọn cước tả. Nếu chàng cao ác tâm thì khi thu hồi trường kiếm lại, chỉ cần lật ngược lưỡi kiếm rồi vung mạnh sang bên hữu một nhát, nhất định đối phương sẽ đứt tiện một giò. Thế nhưng chàng chẳng nỡ hạ độc thủ nên khi ngọn cước vụt đến chàng bèn gồng mạnh cánh tay hữu, đồng thời hạ thấp xuống để đón gót hài sấm sét, không cho phạm vào tử huyết của mình. Nói thì lâu song mọi động tác xảy ra chỉ trong vài cái nháy mắt.

Thiện ý của Thành Nhân ngoại trừ hai người nhờ có trình độ võ công thượng thặng và kiến thức siêu phàm mới nhận thấy được, còn hết thảy mọi người, kể cả luôn nữ lang không hiểu nổi điều ấy. Đến lúc nàng thu bộ lại, Thành Nhân vẫn không cố ý lợi dụng sơ hở ấy để hạ sát nàng. Chàng đợi cho đối thủ bình thân mới hét to một tiếng đồng thời phóng vút ngọn kiếm vào vai hữu của nàng. Nữ lang không ngờ đối phương của nàng lại xuất thủ nhanh đến thế. Nàng hốt hoảng bật ngửa người ra sau thoát khỏi mũi kiếm thần tình ấy chỉ trong gang tấc. Vô hình trung chiếc mạng che mặt của nàng phát lên. Thành Nhân nhanh tay vớt ngang một cái. Lưỡi kiếm bén ngọt lạng sát mặt nàng nghe “véo” một tiếng lạnh mình. Dải lụa mỏng dùng làm mạng che mặt của nàng biến mất. Nữ lang để lộ khuôn mặt ngọc, kinh hoàng ngơ ngẩn trong khoảng khắc.

Chính vào khoảng khắc ấy... Thành Nhân nhận ra ngay khuôn mặt yêu kiều diễm lệ của nàng. Chàng rung động tận tâm can, bàng hoàng xao xuyến, phân tán chân nguyên. Chàng run giọng thốt ra được mấy tiếng:

– Trời! Tiểu Yến hiền tử...!

Rồi chàng buông rơi thanh trường kiếm khuyu gối xuống trước mặt nàng. Nghe chàng gọi đến tên, Tiểu Yến cũng có phần nào xúc động. Nhưng cảm xúc ấy chỉ

thoảng qua trong chớp mắt thôi! Đôi mắt phượng ánh lên niềm thù hận. Hàm răng ngọc nghiền chặt nỗi căm hờn. Với chiêu thức “Phượng hoàng bá vĩ”, Tiểu Yến nắm chặt chuôi kiếm bằng hai tay thẳng cánh tới trước một đường. Nhát kiếm mãnh liệt này có thể kết thúc cuộc đời chàng hiệp khách anh hùng trẻ tuổi của chúng ta nếu...

Nhắc lại Cổ Đại tiên sinh, sau khi trao đổi vài câu với Ngô công tử xong, lão cảm thấy chưa được yên tâm. Đến chừng nhìn rõ chàng nhượng bộ đối phương quá nhiều, lão lại càng nôn nao trong bụng. Chẳng biết tính sao, lão bèn quay qua hội ý với Phụng Liên Thăng Tiên cô. Thì ra, người nghĩa mẫu của chàng trai tốt bụng kia cũng đồng một tâm trạng với lão. Phụng Liên Thăng Tiên cô bứt rứt không an, lo ngại cho chàng từ sớm đến giờ, song có điều người rất trầm tĩnh chứ không bộc lộ ra như lão giáo chủ Thiên Tề giáo! Hai người náo nức trong lòng khi thấy Thành Nhân phóng mũi kiếm vào vai hữu của nữ lang, và rồi vọt nghiêng một đường hốt bay tám mạng che mặt. Cả hai chưa kịp phấn khởi mừng vui thì... Ô kìa! Chàng trai của họ tự đứng lại thốt lên những lời bi ai thống thiết, buông rơi tay sụm gối trước mặt đối phương. Thôi chết rồi! Không hẹn mà cả hai người cùng phi thân bay đến. Thân pháp của Phụng Liên Thăng Tiên cô so với Cổ Đại tiên sinh còn nhanh hơn một bậc. Chân chưa chạm đất, thân chưa tới nơi, Phụng Liên Thăng Tiên cô vội vàng phát ra hai luồng kinh phong, cốt ý xô bạt mỗi người sang một phía. Kinh phong vừa ập đến thì đường kiếm ác hiểm cũng vừa sả xuống...

Chẳng ai kịp nhìn rõ nhát kiếm tai hại kia đã gây nên hậu quả như thế nào. Chỉ thấy hai bóng người bị kinh lực quật đến văng ra ngoài hai trượng. Ngó lại, Thành Nhân bị mũi kiếm xẹt một đường nơi cánh tay hữu, rách toạc tay áo, máu chảy ròng ròng, ướt đầm y trang. Thế mà chàng chẳng hề rên lên một tiếng, mà lại lo lắng cho hiên tử của mình. Chẳng biết nàng có mệnh hệ gì chẳng? Lòng luống những lo xa, chàng đưa mắt nhìn sang Tiểu Yến. Lúc bấy giờ, Tiểu Yến loạng choạng suýt ngã. Nàng đưa hai bàn tay vừa vượt mất thanh kiếm đó lên ngực, ọc ra cả bát máu tươi. Đôi mắt nàng lơ đãng, hơi thở nàng gấp gáp. Ấy cũng bởi nàng trút cạn nội lực qua cả đôi tay dồn vào đường kiếm nên chẳng còn sức đề kháng để chịu đựng luồng kinh phong. May mắn thay, luồng kinh lực ấy Phụng Liên Thăng Tiên cô khi phát ra chỉ dùng có năm thành công lực, còn nếu mạnh hơn nữa, ắt hẳn nàng đã táng mạng rồi...!

Ngay khi đó, một giọng đây phần nộ quát lên lạnh lạnh:

– Con tiện tù khốn kiếp! Hãy xem đây!

Cùng với lời nói, mũi kiếm báu Hàn Nguyệt phát ra tia hào quang xẹt thẳng vào mình Tiểu Yến. Chẳng cần suy nghĩ thiệt hơn Thành Nhân nén đau phóng tới, đưa vai trái ra chặn đầu tia chớp vừa mới nháng lên.

– Trời ơi! Công tử!

Cổ Đại tiên sinh thất kinh thâu hồi chiêu pháp. Tuy nhiên mũi kiếm vô tình cũng đã đâm vào vai chàng một đoạn khá sâu. Thành Nhân nở một nụ cười mãn nguyện,

trong khi đôi dòng lệ từ từ lăn xuống má chàng. Ôi! Cuộc đời chàng đã vương nhiều đau khổ. Những nỗi khổ đau cứ trĩu nặng tâm hồn. Xác thân chàng đã từng bị hành hạ bao phen, da thịt chàng đã từng nếm trải biết bao nhiêu là đòn roi đao kiếm... Đã xót nổi đất nước can qua, còn đau nỗi tang thương gia tộc. Hiềm một nỗi giang hồ trải bao cơn sóng gió, tức cho bọn ma đầu đang lộng hành sách nhiễu khắp nơi! Bấy nhiêu đó không đủ để cho chàng tự dần vật hay sao? Chàng đang rối trí rối lòng, buốt tim nhức óc, thế mà người đời chẳng chịu để chàng yên. Khốn thay! Niềm ngang trái nỗi oan khiên này biết bao giờ chàng mới được thanh minh giải tỏa? Chân lý ôi, sao người còn mê ngủ? Xin thức dậy giùm mà soi tỏ giữa nhân gian!

Tiện thể cũng nên nói qua về bọn thuộc hạ của môn phái Côn Luân. Sau khi bị chàng kiếm khách Đại Việt trẻ tuổi sử dụng tuyệt chiêu “Hàn Băng kiếm ảnh”, sát hại một lúc sáu tên. Chúng kinh hoàng chẳng dám khinh thường chàng trai đây bản lĩnh ấy nữa. Cả bọn gom góp tử thi của mấy tên vẫn sống lại, rồi hồi hộp đứng nhìn cuộc đọ kiếm giữa hai người. Mãi cho đến lúc nữ chủ nhân của chúng bị kinh lực đả thương, cả bọn hoảng hốt định nhào vô trợ sức, song tên nào cũng thà thụt thụt chẳng dám xông vào. Xảy nghe thấy tiếng lão già từ ngoài cục trường quát to lên một tiếng, đồng thời một ngọn kiếm quang xẹt đến, bọn thuộc hạ của môn phái Côn Luân hồn tinh phách tán. Chúng định ninh phen này nữ chủ nhân sẽ thác ngay với lưỡi kiếm vô cùng hiểm độc ấy. Đứa nào cũng nhắm nghiền đôi mắt lại, chẳng đủ can đảm nhìn thấy vị tiểu thư bị mũi kiếm kia kết liễu cuộc đời... Đến chừng nghe tiếng lão già kêu: “Trời...!”, chúng mới định thần mở mắt ra nhìn, thấy rõ ràng chàng trai đón ngay đầu mũi kiếm, còn vị chủ nhân thì chẳng việc gì. Trong lúc Tiểu Yến còn đang lảo đảo vì hậu quả của đòn chưởng phong khi nãy, bọn thuộc hạ vừa mừng vừa lo. Một tên cao thủ đánh bạo phóng đến vực nàng lên vai và chạy biến ra khỏi cục trường. Những tên khác qua một thoáng lú quíu rồi cũng mang xác đồng bọn vội vã chạy theo sau. Chỉ trong chốc lát, cả đám cao thủ của môn phái Côn Luân không còn một mạng.

Lại nói về Thành Nhân. Chàng bị hai vết kiếm khá nặng song không phạm vào đại huyết, nên chẳng hề hấn gì. Mọi người tò mò kéo đến xem khá đông. Cổ Đại tiên sinh tỏ vẻ ân hận vô cùng. Lão còn định hành hung Tiểu Yến, nhưng thấy chàng ra hiệu can ngăn, lão đành nuốt giận làm thinh, nhưng vẫn còn hậm hực trong lòng. Lão phụ với Phụng Liên Thăng Tiên cô băng bó vết thương và chăm sóc cách riêng cho chàng. Phụng Liên Thăng Tiên cô mãi loay hoay với việc lo lắng cho dưỡng tử, đến chừng ngó lại, thấy mặt mũi chàng đầm đìa nước mắt. Bà cau khế hỏi:

– Thành nhi! Con đau lắm à?

Thành Nhân nhè nhẹ lắc đầu. Gương mặt chàng phờ phạc. Ánh mắt chàng như nhìn vào cõi hư vô, chan chứa một nỗi sầu đau. Dường như nỗi sầu đau ấy đang xé nát tim chàng. Thành Nhân tê tái cõi lòng, ngập hồn trong bể tang thương. Chàng cứ lịm dần... lịm dần vào ký ức xa xưa...

... Cách đây hai chục năm về trước. Một chú bé mới vừa lên ba, được lão kỳ nhân

hành khất cứu khỏi bàn tay vấy máu của bọn cường sơn thảo khấu ở một cụm rừng. Rồi lão công chú bé trên lưng, lang thang nơi đầu đường xó chợ, lê gót bên góc núi đầu sông. Những bữa ăn dù đơn sơ đạm bạc, mà ngon miệng no lòng.

Thế rồi một ngày đẹp trời, mây nước nên thơ núi non hùng vĩ, cảnh vật hữu tình, lão ăn mày kỳ dị công cậu bé Tiểu Cô trên lưng, lê bước vào lãnh địa vùng nội phủ bộ lạc Thổ Thần Thông, một dải giang sơn hiền hòa trù phú. Chúng dân đón chào, chủ nhân mời thỉnh, lão kỳ nhân vui vẻ gửi lại cậu bé. Vợ chồng vị tù trưởng tốt bụng ấy nhận cậu làm con nuôi.

Suốt bảy năm trời, cậu bé trong tình thương yêu đùm bọc của mọi người. Đối với gia đình vị tù trưởng, cậu là hoài bão, là ước mơ, là hy vọng, và niềm tin yêu tươi sáng cho đời! Trong những người thân sống chung dưới mái ấm gia đình, gần gũi và yêu quý cậu nhất phải kể đến Tiểu Yến – người nghĩa tử thân thương! Ôi! Những kỷ niệm của thời ấu thơ đẹp nhất của cuộc đời! Trong quãng đời thơ ấu, làm sao quên được cuộc sống tựa thần tiên! Hai đứa trẻ bé thơ, tình chị em hòa thuận. Đôi mái đầu xanh cận kề sớm hôm chuyên cần học tập. Khi luyện võ ôn văn, lúc đùa vui giải trí. Tình cảm càng khăng khít, ân nghĩa càng mặn nồng...

Những tưởng cuộc sống hạnh phúc thần tiên ấy sẽ kéo dài mãi mãi, nào ngờ con tạo trở trêu, bỗng dưng lại gây nên cảnh thảm sầu thê lương tang tóc. Trời xui chi cảnh bể dâu, người gây nên cảnh cảnh cơ cầu, éo le. Sau biến cố tang thương phủ trùm lên cả bộ lạc Thổ Thần Thông, nghĩa song thân vắng phần đoạn số, hai chị em đôi ngã đôi đường.

Nỗi nhớ niềm thương, lòng Thành Nhân còn canh cánh!

Ngộ nhận thâm cừu, nàng gây chuyện oan khiên!

Lại nói về Ngô Thành Nhân, chẳng phải vì hai vết kiếm làm chàng đau đớn mà phải để cho đôi hàng châu ngọc tuôn trào. Chàng đau vì nỗi đoạn trường, tình chị em ly cách. Nàng đã hiểu lầm chàng nên mới ra nông nỗi này đây.

Nghĩa mẫu Phụng Liên Thăng Tiên cô khéo léo gợi niềm tâm sự của chàng. Thành Nhân bèn giải bày hết cả nguồn cơn. Đến chừng hiểu ra mọi chuyện, nghĩa mẫu chàng cùng lão giáo chủ Thiên Tề giáo bất giác thở dài não ruột. Cổ Đại tiên sinh than vãn một hồi:

– Than ôi! Tình đời mới thật là oái oăm đau khổ. Ông trời sao nỡ để cho con người mãi đắm chìm trong bể khổ trầm luân? Bao cảnh bể dâu, ngang trái trên đời. Cái ân đong chẳng bao nhiêu, trong khi cái oán chất cao như núi. Lão phu nay đã chán ngán lắm rồi! Bây giờ lão phu muốn tìm đến nơi vắng vẻ quanh hiu, đầu sông, góc núi ẩn tích mai danh, gác bỏ ngoài tai những điều thị phi trong thiên hạ để an hưởng tuổi già, vui thú với thiên nhiên...!

Nói rồi giáo chủ Thiên Tề giáo bèn tháo dây lưng lấy thanh bảo kiếm Hàn Nguyệt trao tận tay Thành Nhân mà rằng:

– Ngô công tử! Duyên tao ngộ hôm nay lão sợ không còn nhớ nữa! Vậy nhân đây lão xin trao tặng thanh kiếm báu này cho công tử, trên bước đường hành hiệp, công tử tùy nghi sử dụng. Lão chỉ mong ước một điều là, nhờ công tử mà thanh bảo kiếm này sẽ được dịp tắm máu bọn quần ma hoặc diệt trừ quân xâm lược bạo tàn. Hãy phỉ sức vẫy vùng ngang dọc, cũng như người chủ cũ của nó đã từng lừng lẫy gần tám chục năm trời.

Lão chợt dừng lại, rồi kê sát tai chàng xăm xì như hơi gió:

– Công tử à! Ngộ đại hiệp – Lệnh đường công tử đang lọt vào tay của lão quái nhân Bạch Cốt Quỷ Khốc!

Thành Nhân ngạc nhiên:

– Có thật vậy không lão tiền bối!

– Lão phu không dám dối gạt công tử đâu! Thôi, lão xin giã biệt!

Lão chào luôn nghĩa mẫu của chàng xong mới phóng mình đi.

Thành Nhân đưa mắt ngó xuống thanh bảo kiếm Hàn Nguyệt rồi ngược lên nhìn nghĩa mẫu, chàng bâng khuâng lẩm bẫm chẳng thành lời!

– “Bạch Cốt Quỷ Khốc – Lão quái nhân ở xứ Miêu Cương!”